

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 11. An in D. Iosepho fuerit peccati fomes extinctus vel ligatus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

CAPUT XI.

An in Divo Josepho fuerit peccati fomes extinctus vel ligatus ?

I. **R**EPUGNARE primæ & summæ sanctitati qualitatem infundere, vel virtutem quæ per se & naturâ suâ hominem vel Angelum inclinât ad peccatum, nihil certius: sicut enim summa perfectio primæ sanctitatis postulat ut non possit ipsa facere malum, sic nec facere ut alius faciat: nam si Deus hoc faceret mediante tali qualitate aut virtute à se immediatè productâ, non minus ipsi quàm creaturæ tribueretur malum, quia nec aliam ob causam dicitur Author boni, nisi quia ad illud movet per internum impulsus: imò magis ipsi malum quàm creaturæ imputaretur, hæc quippe illud non operaretur, nisi ad illud determinata à Deo.

II. Aliundè verò dari fomitem in homine inclinantem ad peccatum, est certum de fide. Cum ergo ille fomes, utpote ipse appetitus sensitivus ut fertur in bonum sensibile, quod est rationi contrarium (ex quo dicitur inclinare ad malum) sit immediatè a Deo in homine, quia fuisse ille in naturâ purâ: quomodò verum est quod Deus non sit author peccati? & quâ ratione hoc cum præcedenti quadrare potest?

III. Dicendum ergo quod appetitus sensitivi objectum totale & adæquatum in quod naturâ suâ & per se fertur, est præcisè bonum naturæ sensitivæ conveniens: quod bonum non est per se contrarium rationi, cum sæpè contingat ut quod est commodum naturæ sensitivæ, sit licitum & conforme rationi; licet etiam sæpè eveniat e contra, ut quod est conveniens sensui, sit disconveniens rationi, quando scilicet est immoderatum: unde cum appetitus sensitivus eatenus tantum dicatur fomes peccati, & inclinare ad malum, quatenus fertur in illud bonum sensibile in particulari, quod est immoderatum: cum non fertur in illud quate-

nus est immoderatum, & disconveniens rationi, quæ cum illum regulare deberet, ab illo se dominari permittit, sed quatenus est bonum naturæ sensitivæ, non potest dici per se & naturâ suâ inclinare ad malum: & sic, etsi Deus sit author appetitus sensitivi, non tamen est author mali.

Porro fomes iste dicitur à Theologis modò extingui, modò ligari: Ligatur, inquitur aliqui, quando per extrinsecam Dei providentiam substrahentem, sive elongantem objecta & occasiones, providetur ut nulla eius operatio insurgat contra rationem: extinguitur, quando per aliquid intrinsicum idem impeditur: Alii putant melius sic dicendo quod extinguitur quando per qualitatem aliquam intrinsicam ita subjugatur appetitus sub ratione, ut non possit in illam insurgere: ligatur, quando per extrinsecam illam Dei providentiam impeditur tantum motus manente potentiâ ad insurgendum.

Aliis non placet hæc divisio, ex eo quod cum fomes reapse idem sit quod appetitus sensitivus, prorsusque illi identificetur, non possit fomes extingui, quod significat ipsum omninò destrui, quin extinguatur & destruat appetitus, at in Adamo appetitus ille non fuit extinctus seu destructus, ut constat, ergo nec fomes.

Admittunt ergo hi solam fomitis ligationem, extinctionem negant, & dicunt per illam appetitum sensitivum prohiberi ne contra rationem moveatur, idque fieri vel per Divinam providentiam quâ appetitus ab omni inordinato motu coeretur, vel quod est connaturalius per qualitatem infusam v. c. iustitiam originalem in Adamo, præbentem vires animæ quibus motus ejusmodi in inferiori appetitu cohibeat.

Sed quidquid sit de istâ difficultate, & relicta cuique prout voluerit hujus vel illius opinionis electione; cum idem sit effectus seu extinctionis, seu ligationis fomitis, scilicet impeditio motus inordinati in appetitu contra rationem, quo posset ratio inclinari ad malum: mihi hic sufficit inquirere, an hic seu extinctionis seu ligationis fomitis effectus fuerit D. Josepho concessus?

Pro

VIII. Pro quo animadverto aliquos caruisse fomite isto, non tamen fuisse in gratia confirmatos, ut patet in primis Parentibus Adamo & Evâ, in quibus non fuit ista appetitus inferioris rebellio quam sentimus, cohibente eum presentia & efficaciam justitiæ originalis in qua creati sunt; non tamen amiserunt in gratia, & ideo donum illud amiserunt. Alios vero è contra fuisse in gratia confirmatos, non tamen caruisse fomite, ut patet in D. Paulo qui fuit in gratia confirmatus, ut cæteri Apostoli, sensit tamen in membris suis aliam legem repugnantem legi mentis suæ, ad Roman. cap. 7. vers. 23. Alios denique qui & in gratia fuerunt confirmati & fomite caruerunt, ut Beata Virgo, cui Divum Josephum ejus Sanctissimum Sponsum & supparem subjungendum censeo cum Doctissimo Gerfone Cancellario Parisiensi serm. de Nativit. Beatæ Virg. toties in hoc Opere citato, Jacobo de Valentia Episcopo Christopolitano in Cantic. Magnificat. Joanne Ekio serm. de Sancto Josepho. Bustensi in Mariali 4 part. serm. 12. Andræa de Soto lib. de Joseph cap. 10. Canisio lib. 2. de Deip. cap. 13. post med. Salmerone tom. 3. tract. 9. Carthagenâ Minoritâ tomo 3. de Arcan. lib. 18. homil. mag. & ultim. §. 1. P. nostro Sylveira tomo 1. in Evang. lib. 1. cap. 10. quæst. 2. num. 8. Justino Miechoviensi Dominicano super Litan. Lauret. tomo 1. disc. 101. num. 10 & 11. P. Lobbetio è Soc. Jesu Leodiensi tomo 3. Quæstion. in Evang. Dominic. & Festor. totius anni quæst. 2. Moral. de S. Josepho Virginis Sponso, & aliis innumeris: & ita omnino decuisse docent, ut munus ad quod à Deo electus erat, ritè obiret cum Virgine speciosissima domi forisque, diu noctuque, per tot annorum cutricula, castè & tutè versari & familiarissimè convivere posset, & carnis illecebris & titillationibus qui ex ejusmodi tam familiaris diuturnoque convectu suboriri potuissent, omnino vacaret, sicque rectius ad omnem vitæ usum Matri simul & Proli inserviret.

IX. Igitur credendus est inquit Carthagenâ citatus totidem verbis, Josephum ligatum habuisse fomitem peccati ori-

ginalis, ne etiam naturaliter & absque deliberatione in quempiam concupiscentiæ appetitum prorumperet ejus sensus, dum in consortio Virginis versaretur: Etenim appetitus operatur circa objectum, nisi per actualem motum à superiori potentia contineatur, quam naturalem inclinationem & efficaciam non videntur soli habitus posse impedire: Nam sicut vitia non sufficiunt ad tollendam inclinationem ad bonum, ita neque virtutes, licet aliquin perfectissimæ, possunt tollere naturalem inclinationem appetitus ad sensibilia, quæ interdum rationi repugnant, & ne ad illa nonnunquam moveatur nisi aliunde divinitus præpediatur. Igitur cum Sanctissimum Josephum nullus prorsus unquam libidinis motus pullaverit, manifestè efficitur ad hoc ut in eo suaviter omnis concupiscentia cessaret, fomitem in eo extinctum seu ligatum fuisse, non solum per habitus & virtutes, sed & per divinam gratiam ad hoc aptam & congruam.

Et si enim probabile sit quod ex Divo Bonaventura refert Gerson serm. citato de Nativ. Beatæ Virg. Confid. 3. *Quod nullus ex aspectu gloriosæ Virginis quamvis esset pulcherrima, urebatur aut inflammabatur ad sedam carnis concupiscentiam, sed eam potius extinguébat ille divinus aspectus, quasi frigidus quidam ex oculis ros virginæus expiraret, vel essuaret à mente illius castissimâ.* Attamen ex hoc non habetur nullum prorsus motum suboriri potuisse ad quem impediendum non fuerit necessaria fomitis repressio, maximè quod etsi Virginis aspectus ex se castos afflaret amores, aliunde tamen ut ex aliis actionibus convictus & conversationis diuturnæ, ex dæmonis suggestionibus contumpe- re potuissent, uti odium ortum est in cordibus Judæorum contra Christum Dominum, ex cujus tamen facie non minor gratia scintillabat ad omnium corda ad se allicienda & attrahenda, quam ex Virginis conspectu ad extinguendos ignes illos impuros.

Ex hoc tamen colligitur, quod cum & intus per abundantiam gratiæ sanctificantis fomes fuerit in D. Josepho repressus, & exterius purissimæ Virginis Sponsæ ad aspectus castitatem adpi-

X2

carè

ynopsis

agnatio
D.
Josephus
SV
an

raret, Divum Josephum in suo matrimonio nec intus nec foris tentationem sensit ad libidinem, sicque cum castissima Sponsa sua ita castè & tutè convixisse, ut non potuerint etiam Angeli castius vel tutius.

XII. Ceterum ut quod de horum Theologorum rationibus censeo, proferam: dico ad summum probare in eo fuisse extinctum seu ligatū fomitem partialem scilicet in materia carnis, seu libidinis, non verò totalem, idque tum demum cum Virgini matrimonio junctus est propter Virginis ipsius reverentiam, ut docuit Cornelius à Lapide in cap. 31. Proverb. vers. 2. & alii sine numero: quod non est valdè extraordinarium, cum idem pluribus aliis Sanctis fuisse præstitum legamus apud Authores fide dignos, & id ipsum de Angelico Doctore D. Thomà Aquinate referat ipsius legenda in Breviario ex Joanne Garz, & Sancto Antonino. Sed aliud est quod hic intendimus, caruisse scilicet, idque semper, totali fomite per gratiam, quæ tanta plenitudine descendit in ipsum, ut talis esset dispositio virium animæ in ipso, quod inferiores vires nunquam moverentur sine arbitrio rationis.

XIII. Probatur igitur nostra Assertio primò iisdè rationibus quibus in superioribus probavimus ejus in utero sanctificationem, & confirmationem in gratia. Probatur secundò, quia ex mox dictis plurimis Sanctis datum est caruisse partiali fomite, aliis quidem in materia carnis, aliis in materia iræ, aliis in materia superbiæ, aliis in aliis: ita ut nullos amplius libidinis, iræ, superbiæ, &c. motus in se senserint. Cum ergo D. Josephus, ut Christi Pater, sit incomparabiliter in omni dono gratiæ super illos elevatus, quis negabit ei deberi plenitudinem ejus. quod illis per partes datum est? Ergò talem gratiam accepit, quæ in eo totalem reprimeret fomitem.

XIV. Probatur tertio ab effectibus per inductionem: Nam cum esset Regni Davidici hæres, ut vidimus Tractatu præcedenti, saltem quod nullus negare poterit de Regio sanguinè, & ad vitam obscuram delapsus non erubuit de sua conditione, nec quidquam cogitavit

aggredi, quo inde emergeret, nullo avaritiæ motu commotus est ut ditior fieret, cum & Magorum munera ad favorem pauperum abdicavit: nullo motu libidinis per totos triginta annos cum formosissima familiarissimè vivens uxore: nullo motu iræ vel zelotypiæ videns illam gravidam, non ex facto suo, nullo motu incredulitatis, salvare jussus eum quem mundi Salvatorem Angelus non ita pridem renunciarat. Ut constabit amplius ex infra dicendis suis locis. Cum ergò nullo passionis motu pulsatus fuisse deprehendatur in diversis illis illarum occasionibus, quibus nullæ ferè violentiores dari potuerunt; ergò verè caruit fomite, & omnia apud ipsum ex recto rationis dictamine procedebant: imò ex his in eo non fomes tantum, sed & ratio ipsa mortua fuisse videtur.

Probatur quartò, quia ut singulariter electus & ad supremum ordinem hypostaticæ scilicet unionis, in quo soli Jesus, Maria & Joseph, euectus, adeptus est singularem in gratiâ confirmationem, ut Capite præcedenti diximus; sed carentia fomitis ad hoc maximè confert, ut constat; ergò habuit.

Probatur quintò, & ultimò, quia D. Josepho, Christo Domino gratiæ Authori & Consummatori ita ut est conjuncto, concedendum est quidquid facit ad perfectionem virtutis. Sed carentia istius fomitis conducit ad perfectionem virtutis, quia fomes facit pronitatem ad malum, & difficultatem ad bonum, ut docet D. Thomas 3. part. quæst. 27. art. 3 in corp. Ergo carentia fomitis illi concedenda est.

Objicit primò 2. Corinth. cap. 12. *Virtus in infirmitate perficitur.* Ubi sermo est de infirmitate quæ est ex fomite, secundum quam Apostolus patiebatur stimulum carnis, sed ex hac ultima probatione nihil quod pertinet ad perfectionem virtutis est subtrahendum D. Josepho, ergo D. Josepho non fuit fomes substractus Respondeo cum D. Thomà 3. part. quæst. 27. art. 3. ad 2. quod infirmitas carnis ad fomitem pertinens, est quidem in Sanctis Viris perfectæ virtutis occasio, non tamen causa sine quâ virtutis perfectio non

non possit haberi: sufficit autem nobis in Divo Iosepho ponere perfectam virtutem ex abundantia gratia, nec est necesse eam ponere ex qualibet occasione virtutis; ut patet (taceo Christum & Beatam Virginem) in Angelis qui sine fomite per unicum actum intentum virtutis, plus meruerunt quam Sancti cum fomite cui resisterunt per plures annos.

XVIII. Objicies secundò, illud ejusdem Apostoli ad Rom. cap. 7. *Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae & captivantem me in lege peccati*, ubi cum Apostolus ad summam gratiam elevatus, dicat se adhuc sentire rebellionem carnis, evidens est eam in ceteris etiam vigere. Respondeo ex hoc argumento sequi tantum nullum ita posse crescere in sanctitate quod ex illa tandem sequatur fomitis extinctio: non verò quod Deus favorem illum alicui tribuere non possit ex sua benevolentia, quemadmodum pro fomite totali constat in Beatà Virgine, Adamo, & Evà: & pro partiali v. c. in materia libidinis, in D. Thomà Aquinate, in materia iræ, superbiæ, gulæ, & aliis vitiis, in aliis Sanctis ex relatione Authorum fide dignorum: in primò sensu namque videretur hæreticum, quia D. Hieronymus in epistolâ ad Ctesiphontem, id tribuit Pelagianis ut unam ex eorum hæresibus, & in Concilio Viennensi id tribuitur Beguardis & Beguinis, ut refertur in Clementinâ ad nostrum.

XIX. Objicies tertio & ultimò, ex Patre Arriagâ in prim. secund. tom. 2. disp. 51. tract. de Justificat. sect. 5. Cum istud donum supponatur provenire à liberalitate Dei, non licet ullo modo asserere ulli esse concessum sine urgentissimo fundamento, quia miracula non debemus astruere, vel admittere sine gravissimâ causâ: unde tutius, ait Arriaga, hoc privilegium negatur omnibus aliis à Christo & Beatissimâ Virgine, quam vel uni conceditur.

XX. Respondeo primò, an hoc Arriagæ argumentum pro negativâ præponderet nostris pro affirmativâ adductis, æquum posco Lectorem Judicem. Respondeo secundò, ne nostram assertionem tanquam dubiam relinquamus,

dico urgentissimum esse fundamentum, & hoc, & ea quæ totâ hâc disputatione de ejus in utero sanctificatione, & extraordinariâ confirmatione in gratiâ diximus asserendi: nam ab æterno electus est, ut esset Pater Christi: electus est ut esset sponsus Virginis: & per hæc electus est ut cooperaretur quâcum homini licuit Mysterio Incarnationis Verbi, & saluti generis humani: Cum ergo istud Mysterium cui ita cooperatus est, sit totius fons gratiæ, debuit proculdubio ex eo plus ceteris omnibus haurire. Quare cum in eo reperiantur rationes tantum ponderis, quales nullæ similes in aliis Sanctis, urgentissimum est fundamentum illi hæc privilegia, quæ aliis denegantur, concedendi.

CAPUT XII.

An D. Iosephus ut in utero sanctificationem, ita ibi Rationis usum per accelerationem accepit?

ACCELERATIO usus rationis in sanctificatis in utero, est donum utendi gratiâ acceptâ in utero: quod donum quantum sit, & quàm Divinum, per se patet: Nam ex eo sequitur, quod ex tunc sanctificatus cœperit ex gratiâ operari & mereri, aliâ enim gratiam & sanctitatem acceptam amisisset, quia peccat mortaliter homo in doctrinâ D. Thomæ, qui quàmprimum pervenit ad usum rationis, non eo utitur & gratiâ, ut se ad Deum convertat: unde fit ut sanctificatus ab inde gratiam gratiæ, meritum merito semper cumulando, tandem feliciter ad illam eminentem peringat sanctitatem, propter quam ex destinatione Dei gratiam illam uterinam accepit.

Cum ergo Divo Iosepho debeatur quidquid melius est, modò nihil obstat: certè si ulli mortalium hoc donum concessum est, & illi utique sine ullâ hæsitacione concessum fuisse dicendum: idque à fortiori propter rationem toties à nobis tactam, eminentem scilicet illam præ ceteris electio-

Synopsis

agnabit
D.
Iosephi
SV
an